

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ
КУКУВИЧЕТО

chitanka.info

През месец юни отивах в гората преди изгрев-слънце. Сядах под един стар бряст и слушах как се разбудят птиците. Най-напред се обаждаха чинките, после синигерчетата, синегушките, дроздовете.

Аз наблюдавах гнездото на две синегушки. То беше наблизко в една изоставена от кълвачи хралупа. Женската синегушка мътеше. Мъжкият се събуждаше още когато в гората цареше полумрак. Първата му работа беше да оправи перата си. От нощната влага и роса перушината му се измокряше. През моя далекоглед наблюдавах как чисти опашните си пера. Той ги прекарваше през човката си едно по едно, после редеше перушината на гърдите си. Трудна работа беше тя! Ние имахме панталон, риза, вратовръзка, шапка, палто, чорапи, обуца — всичко седем-осем предмета, а птиците имат стотици пера. Как се слага в ред такава дреха? Но птиците са чевръсти и търпеливи. Синегушката се тресеше, разперваше като ветрило малката си ръждивочервена опашка. Най-последно всяко перо отиваше на мястото си. Синегушката протягаше крилцата си, сякаш се прозяваше, въртеше главичка насам-натам и тихичко издаваше един нежен звук. Той се отнасяше за другарката ѝ.

— Какво, будна ли си? — негли питаше тя.

През това време в гората ставаше светло. Можеше вече да се дири храна.

Една сутрин, когато стоях под стария бряст, над гората прехвъркна авлига и кацна на бряста.

— Фиху-фиху! — изсвири тя.

— Уит, уит-т! — радостно отвърна синегушката на авлигата.

Двете се познаваха от Африка, където бяха прекарвали зимата.

След като се поздравиха, синегушката слезе на земята. Там хвана една гъсеница и я отнесе на другарката си. После се загуби за кратко време и пак се върна на клончето си. Беше се нахранила и запя:

— Уийт-уийт, ци-и-и, тю!

Авлигата ѝ отговаряше от бряста:

— Фи-у-лию!

Някъде далеч кукувицата повтаряше бързо:

— Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку! — сякаш се опитваше да свири на окарина.

— Фититититютю-ю-ю! — пееше една чинка. А дроздовете свиреха така гръмка и тъй изкусно, сякаш надуваха мънички флейти.

Слънцето вече се гласеше да изгрее. Свраките цвърчаха и летяха насам-натам, гарваните се готвеха да отлетят към покрайнините на града, а сойките тихичко прехвъркваха от дърво на дърво да дирят яйцата на мирните птички. Изведнъж край мене се стрелна сива птица, не по-едра от гълъб. Тя приличаше на ястреб. За кратко време в гората настъпи тревога. Така измина час, два. Авлигата хвъркна от бряста и край мен остана само мъжката синегушка.

Тя донесе още една гъсеница на другарката си, после се загуби някъде. Тогава от хралупата изхвъркна женската синегушка — сивичка, скромна. Само опашката ѝ бе сиво-червеникава като на мъжкия. Повъртя се на едно клонче и започна да си оправя перата. Цяла нощ бе лежала над яйцата. Сега ѝ се искаше да се подвижи и да лети. Като оправи перата си, хвъркна и се изгуби от погледа им.

Аз продължавах да стоя под бряста. По едно време в храстите нещо зашава някаква птица кацна там. Дигнах далекогледа, гледам — кукувица. Кацнала ниско, в устата си държи нещо и диша тежко, заморено. Жълтите ѝ очи гледат право в хралупата. Разбрах каква е работата. Кукувицата бе снесла яйце и сега искаше да го сложи в гнездото на синегушките.

Каква хитруша бе тая кукувица! Също като крадец се озърташе с яйцето в човката си и се задъхваше от вълнение. Като се увери, че никой не я вижда, кукувицата разпери ястребовите си крила и кацна до хралупата. Тя едва се задържа върху грапавата кора на дървото, криволяво се намести и през доста тесния отвор пусна яйцето вътре. Преди да го пусне, тя сякаш се поколеба. Види се, размисли нещо, но все пак пусна яйцето и доволно отлетя из гората.

Разгледах отвора на някогашната кълвачова дупка. Той беше доста тесен и още тогава си помислих: „Как ли ще излезе едрото кукувиче от хралупата? Май ще стане нужда да разширявам с ловджийския си нож дупката.“ Но тогава не направих нищо и си отидох у дома.

Изминаха се много дни. Все не ми оставаше време да отида при бряста да видя какво става в гнездото на синегушките. Най-сетне намерих свободно време, отидох, но за всеки случай взех острия си ловджийски нож. Какво, мислите, намерих там?

Кукувичето отдавна беше порасло и отдавна би трябвало да излети от хралупата. Но неговото охранено тяло по никой начин не

можеше да се промъкне през тясната дупка. То си стоеше вътре и от хралупата подаваше само главата си. Голямата му жълта уста зееше ненаситно, а малките синегушки продължаваха да хранят великанското си дете по същия начин, както го бяха хранили, когато е било малко голишарче. То цвърчеше непрекъснато: „Цирк! Цирк! Цирк!“, блъскаше с крилата в хралупата и страшно се сърдеше, когато забавяха храната му.

Без да обръщам внимание на разтревожените синегушки, аз се покатерих на дървото, разширих отвора на хралупата и измъкнах кукувичето. В гнездото нямаше нищо освен курешки и нито следа от малките синегушки. Кукувичето ги бе изхвърлило от хралупата.

Но колко нахален бе този лаком храненик! Въпреки че беше оперен много добре, той не можеше да лети. Когато го пуснах, кацна на един клон, отвори широката си уста и зацвърча своето: „Цирк! Цирк! Цирк!“

След няколко дни, когато пак отидох в гората, видях двете синегушки край бряста. Никак не изглеждаха разтъжени, че техният храненик ги беше напуснал. Напротив, бяха доволни, че съм ги отървал от грижата да му носят храна, и ако можеха да говорят, биха ми благодарили за това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.